

Dušan Dim

Tajna zveza

*Botaniku Edgarju A. Poeju –
za dragocene zapise o skrivnostnih rožah,
ki so vzcvetele na njegovem vrtu.*

Prazno.

Prazno in brezosebno. Okuženo s prehodnostjo. Tako je bilo v sobi številka 419, v hotelu ob obvoznici, nedaleč od letališča. Tisočkrat preprane brisače z našitki. Televizijski zaslon, ki s svojim sploščenim, neobčutljivim očesom spremlja mimohod tujcev. Daljinec za preklop na plačljivi program – izpolnitev, pozabljeno v nekaj sekundah. Pred kratkim zamenjano pohištvo s komaj kakšno praskico. Zaprášena Biblija v predalu nočne omarice. Same opombe k mojemu življenju.

Vse je postalo obledelo kot oguljena trenirka, ki je sploh ne opaziš več na sebi. Vse? Kaj vse? Odnosi. Obiski konferenc. Okus prve jutranje kave. Pogled skozi okno, za katerim so v noč izginjali avtomobili. Življenje – vse.

Vendar krivde nisem mogel naprtiti temu dnevu, nikakor. Nastop na konferenci o računalniškem dešifriranju izginulih jezikov je pravzaprav uspel. Razumljivo sem pojasnil zapleteno kodo, požel spodobno zmeren aplavz in ob koncu z naučeno šalo celo izzval smeh v dvorani. A vse to sem opravil odsotno, s hlinjeno zavzetostjo, vedoč, da me pod odrom že čakajo klešče občutka, ki se je razraščal v meni skozi leta. Nosil sem ga naokrog, ga pestoval in vztrajno hranil v svoji notranjosti. Dokler ni dozorel.

Obsedel sem na stolu, iz katerega je puhtela brezbriznost.

Kriza srednjih let? Raje bi rekel zapuščenost ali pa izgubljenost v ledeni puščavi.

Vzel sem telefon, začel vtipkavati sporočilo. Namenjeno njej, ki je že desetletja spremljala moj dolgi izlet po življenju. Črke so polnile zaslon,

se sestavljale v dokaz, da se ni nič spremenilo. *Konferenca končana, velik aplavz, pridem ...* Nato sem pritisnil na gumbek C in celotno laž dokončno izbrisal.

S kulijem sem kracal po belini hotelskega papirja, ko me je zmotil niz neenakomernih udarcev. Prisluhnil sem in pomislil, da se širijo iz ene od sob v soseščini. A ko so se oglasili vnovič, sem izvor našel drugje, bliže – nekdo je trkal po mojih vratih.

Kdo bi lahko bil? Strašljiva želja, polna pohlepa, je kot južni veter potegnila skozi praznino mojega duha. Spomnil sem se mlade neznanke, ki sem jo le uro nazaj srečal pred dvigalom. Moje stopinje so se neslišno ugrezale v rdečo preprogo, ona pa je sedela v fotelju, zatopljena v knjigo, nepremična kot lutka iz izložbe. Oplazil sem jo s pogledom, s tem pa zrušil tiho ravnotežje, saj je na njeno lice odplaval koder las. Čez rob knjige – nad napis POE – so se kot periskop vzdignile velike, mlade, srnje oči. Brez odmika so se zastrmele vame. V hipu so onesposobile moj notranji kompas. Delovale so kot urok.

Spet so se zaslišali trkljaji. Kratki, hitri, skoraj nestrpni. Tudi močni. Želja je kot povodenj pritisnila name. Želel sem odpreti vrata. Želel sem dopustiti vse, kar se bo zgodilo. Želel sem ... Čeprav sem vedel – ko jih bom enkrat odprl, se ne bom več mogel izvleči. Pred mano so bila vrata za enkratno uporabo.

In pritisnil sem na kljuko.

Seveda pa za vrati ni bilo nje. Tudi nikogar drugega ne. Sklonil sem se ven in videl le medle stene hotelskega hodnika. Oblazinjeni pod je deloval, kot da se po njem ni nihče sprehodil že leta. Nekakšno navzočnost je dokazovala le melodija, ki se je tiho valila iz zvočnikov.

Ima neka tajna veza, za sve ljude zakon krut ...

Umaknil sem se nazaj, prijel za kljuko in se zdrznil. Kjer je svetloba razpadla v mrak, v slepem kotu, ki sem ga pred tem očitno spregledal, je stal možki, pravzaprav fant. Ni bil povsem neokusno oblečen, le zastarelo in zmečkano. Čeprav obrit, je bil videti prevlečen s sivkasto patino. Njegovi mladosti je nasprotoval vonj, ki se je širil od njega. Pa ni vseboval rezkih alkoholnih primesi. Ne, tudi zaudarjal ni, le izpareval je zadah po nečem ... preteklem.

Iztegnil je roko, pomolil belo plastično vrečko pred mene.

“To sem prinesel,” je rekel.

“Pomota,” sem odvrnil. “Ničesar nisem naročil.”

“Oh, ne govoriva tako.”

Prešinilo me je, da gre za razigrano šalo kolegov s konference. A podoba na pragu je v hipu ugasnila to misel. Neznanec je deloval preveč – strupeno. Iz njegovih steklenih oči je vrela neučakanost, ta plastična vrečka pa ... Seveda ... Povezava je bila očitna. Le vrata naprej, v sosednji sobi, se je motal moški, katerega brezsramna zlata verižica je kar kričala, da gre za dilerja. Odvrnil sem pogled od vrečke, da bi dokazal svojo nevpletenost in si priboril hiter pobeg s tega nevarnega območja.

“Najbrž ste zamešali sobne številke,” sem dejal s prijaznim glasom.

“Ne bodi tako prepričan. Na pravem mestu sem.”

“Motite se. To je soba 419, naprej pa je ...”

Stisnil sem kljuko, z namero, da zaloputnem vrata. Preden pa sem kar koli naredil, me je tujec že obšel. Z njegovih superg so se usuli blatni, mokri delci, odtisi so se zarisali v tla.

Ima neka tajna veza, je prepeval Željko Bebek. Medtem pa se je neznanec – ki bi se s svojimi mahedravimi hlačami na zvonec in smešno zastarelimi supergami Adidas univerzal prav lahko uvrstil na naslovnico katerega od albumov skupine Bijelo Dugme – spustil na posteljo, iztegnil noge in zavzdihnil.

“Mehko,” je rekel.

“Vstopili ste v napačno sobo,” sem ga opozoril.

“Dajva, presekaš to nepotrebno vikanje. Bodiva, kar sva. Po vsem tem času. Zaveznika. Več kot to. Zaupnika. Lahko me kličeš Marko.”

Zaman sem iskal njegov obraz v obsežni zbirki, ki me nikoli ni izneverila. Morda kakšen od bolj premaknjenih študentov, ki je sledil mojim zapiskom na medmrežju, si domišljjal, da so v njih osebna sporočila zanj, ker je povsem zamešal virtualnost z resničnostjo? Ne. Nobena od hitrih hipotez ni delovala prepričljivo.

Odlog, povezan z mojim ugibanjem, je nepovabljeni gost izrabil za hitro preiskavo. Privzdignil je kup brošur, razkril moj prenosnik, na njem hitro pretaknil nekaj gumbov. Nato so njegovi prsti zleteli h konferenčni priponki z mojim imenom. Ošinil jo je in brezobzirno odvrnil na posteljo. Njegov obraz se je nekoliko razsvetlil.

“Nekakšen inženir, kajne? No, nekaj pač moraš uporabiti za kamuflažo. Zdaj pa se lotiva tistega, kar je res pomembno. Za oba.”

Ni se pretvarjal. Verjel je. V sebi je imel vcepljeno tisto stopnjo prepričanosti, ki je nisi mogel izbiti niti z orjaško macolo. Preprosto vedel je – mislil je, da ve –, kdo sem. In ... nekako ni opazil, da še vedno nosi oblačila, kakršna si je zadnji primerek človeške rase nadel pred več desetletji. Nepomembno.

Odmaknil sem prenosnik, ga pospravil v predal.

“Poglej ... -te,” sem rekel. “Saj je jasno. To je moja postelja, moja soba. Očitno gre za nesporazum. Zamenjali ste me za nekoga drugega. Prosim, zapustite ta prostor in vse bo pozabljeno. Drugače pokličem recepcijo in nastale bodo težave, česar pa si ne želiva, kajne?”

Bežen nasmešek je preletel njegov obraz. “S temi neumnostmi me ne boš odslovil. Predolgo sem čakal nate.”

“Ne razumem,” sem dejal. “Pravzaprav ne vem, ali želim razumeti. Zakaj mislite, da ste čakali prav name?”

Kot da se je zdaj pod njim sprožila velika vzmet in ga dvignila s postelje. Predrl je vse meje moje zasebnosti, njegova sapa je puhnila vame.

“Zakaj? Naj ti povem ... Človek se naje vsega, še najbolj pa takšnega hotela. Si predstavljaš, kako je, če si ujet v njem? Si?”

Njegove besede so izzvenevale kot nekakšna mukoma priborjena resnica. Morda nisva delila enakega ujetništva, a skozi svoje občutje praznine sem ga celo lahko poskusil razumeti. Prikimal sem, za kar me je nagradil z nasmeškom.

“Komu to govorim,” je rekel. “Res sem idiot. Če kdo razume, kako mi je, si to vendar ti.”

“Fino, da se strinjate. Bi se zdaj lahko začela resno pogovarjati? Kaj vas ...”

“Tikava se.”

“Prav ... Misliš, da imaš nekaj zame?”

“Nič ne mislim. Imam natančno tisto, kar potrebuješ.”

Zazrl sem se v belo plastično vrečko, ki se je pozibavala pred mojimi očmi. Oh, ja, ta neuglednost bo zagotovo rešila vse moje probleme. Tako, začasni prebivalec sobe 419, to dobiš ob izteku svoje poti – darilo iz rok nekega zblojenega ... zasvojenca?

“Te plastične vrečke ne potrebujem. Ničesar, kar je v njej, ne –”

“Dovolj je igre!” je razburjeno zavpil. Sklonil se je k mizici, na kateri je ležal list papirja. Dotaknil se ga je.

“Misliš, da ne vidim? Da ne znam brati? Da ni povsem očitno, kdo si? Poglej, kaj si napisal ... *V hotelu je bilo prazno in brezosebno. Vohal je obup, čutil je, kako so ga vsa ta leta pripeljala na prag njegovih vrat.*”

Iztegnil sem roko, da mu iztrgam list.

“To je moje. Ne tiče se te in –”

Z bliskovitim gibom je preprečil moj namen. Hkrati se je njegova druga dlan potopila v žep, od koder je izbrskala nekaj podolgovatega, medlo svetlečega. Nekaj ostrega, kar je bilo – nož. “Saj ne želiš, da se zgodi kaj res neprijetnega?”

Zavrtel je nož, ga preklopil. Rezilo se je zableščalo v polmraku. In potem je usekalo. Švistnilo je skozi zrak, poletelo navzdol. Konica je preluknjala list in obtičala v trdem, lakiranem lesu.

Otrpnil sem. Še pred minuto sem se počutil ujetega v brezosebni pokrajini, kjer se ni nič dogodilo. Zdaj pa sem tisti prostor že pogrešal.

Izdril je nož iz mize, ga podržal pred mano.

“Kako bi ga pozabil?” je rekel.

Panika je preplavila moje žile. Naletel sem na psihopata. Sredi kaotične, vrtinčaste, zabrisane mase impulzov, utripov, strahov se je kristalizirala le ena oprijemljiva misel. Mir. Samo mir me lahko ohrani. Mir ali pa ... presenečenje, udarec. Prepozno. Zdaj bo ... Naj skočim?

“Ne, ne, ne,” je dejal. “Treseš se. Zakaj? Še pogledal ga nisi.”

Usmeril je nož proti snopu svetlobe, ga s počasnimi gibi zasukal. Kot bi mi predstavljal starino na sejmu. “Lep, ne? En sam, fino oblikovan spomin.”

“P-p-potrebujem malo časa.”

“Toliko ga že imava,” je odgovoril. “Kar poglej.”

Ročaj noža je krasila konjska glava. V grivo vgravirani arabski znaki so s svojimi zavoji in zankami in poudarjenimi točkami prebujali asociacije na skrivnostne, ozke, nevarne ulice v mestu na robu puščave.

Nisem mogel zanikati. Ta nož je res spominjal na nekega že videnega. Pred tremi desetletji v rokah makedonskega vojaka, ki se je od doma vračal v kasarno. Na nočnem vlaku sva se našla tujca. Eden dobro izobražen v beli Ljubljani, drugi odrasel na prašnih skopskih ulicah. Vlak je drvel, meje med nama pa so se kmalu razblinile. Oponašala sva iste odseke iz francoskih novovalovcev. *Le petite Americain. Le concert du clarinette. Le police. Le romancier. Humphrey Bogart. L'amour. A bout de souffle.* Izmenjala sva šifrirane poglede na življenje in svet – v obliki citatov iz komadov Led Zeppelinov. Nenadoma – še preden je jutranji svit odgrnil noč – pa se je v njegovi roki zalesketal ta nož. Uperil ga je proti pijanemu starcu, ki je žical za cigareto. Najina vez je v hipu obležala pretrgana. Prerezana. Ta nož je presekal vso zaupljivost. Z vojakom se nisva nikoli več srečala, podoba noža pa je vztrajala v meni, dokler je nisem iztisnil iz sebe. Postala je del zgodbe.

“Nekoč,” sem tiho spregovoril, “sem napisal zgodbo.”

“Ko bi jo le,” je dejal tujec. “Prav v tem je problem. Začel si jo, ne pa tudi končal. Nisi je napisal. Saj razumeš?”

Zamislil sem se. Njegove besede so zvenele raztrgano. Iz njih je puhtel nemir. Kljub nožu je deloval izgubljeno ... kot bi ga obsedali duhovi. Ali kot bi bil nerazrešen. Nedokončan. Prav kot lik iz tiste zgodbe. Lik, ki ni nikoli vzletel. Ker je bil slaboten. Nerazvit. Brez krvi. Taval je po zgodbi, dokler ga nisem dokončno prepustil pozabi.

Kmalu je njegovi usodi sledila še zgodba. Obležala je zavrnjena in neobjavljena. Dogorela je kot zadnja vžigalica v škatlici. Preusmeril

sem se k drugačnemu pisanju, k analizi vzorcev s pomočjo računalniških algoritmov. Namesto slutenj, ki so kot strupene puščice letele skozi mrak, so me odtlej vodili varni, tesno povezani ukazi kode. Sprememba je delovala kot velika selitev. Deželo tretjega sveta – mračno, nerazumljivo, protislovno – sem zamenjal z urejeno pokrajino. Živel sem med vrstnimi hiškami, obdanimi s pokošenimi zelenicami in zabojniki z ločenimi odpadki. Avtomobili z varnostnimi blazinami in letala z ljubkimi stewardesami, ki so z nasmehi delile neokusne obroke, so me – ne da bi opazil, kdaj – pripeljali do tega hotela, te sobe, te praznine, v katero je vstopila podoba tega neznanca.

S prsti je brkljal med pisali na mizici. “Napiši zgodbo do konca in potem dobiš trakove. Pa ne bodi v skrbeh, posnetki so res dobro uspeli.” Potrepljal je vrečko. “Vse lahko preveriš.”

Absurd prvega razreda. Vsakdo bi to vedel. Toda kako to pojasniti nestrpnemu utrgancu, ki je nekje snedel davno pozabljeno zgodbo in se vanjo tako vživel? Poskusil sem kar v jedru njegove utvare. Uperil sem prst v vrečko. “Zaupam ti, da so posnetki takšni, kot zatrjuješ. Pričakujem pa, da tudi ti zaupaš meni.” Poskušal sem do popolnosti umiriti glas, ga opremiti z zanesljivostjo, ki bi pričala o obvladovanju početja. “Marko ... Potrebujem nekaj časa in miru, da zgodbo izkopljem iz spomina. Najboljše, da se vrneš pozneje.”

Nasmehnil se je. Široko. “Prvič si me poklical po imenu.” S kazalcem se je popraskal po nosu. Podrgnil se je, večkrat, in se z vrečko vred spustil nazaj na posteljo. “Ni šans, da odidem od tu,” je stisnil med zobmi. “Veš, koliko časa sem že v hotelu? Ves ta čas sem neutrudno opazoval, nastavljal mikrofone, polnil trakove z zapisi. Hranila me je samo misel, da je to prehodna faza, da pač nameščam prečke v lestev, ki pelje navzgor, v višje nadstropje, kajne. Da bo kmalu napočil trenutek za odhod.” Njegova noga je začela vibrirati kot žica ob neenakomernih naletih vetra. Na preprogo so špricale blatne kaplje. Njegove oči so begale naokoli, kot da brezupno iščejo zavetje. “Toda zadnje čase ponoči ne spim,” je nadaljeval. “Moja glasba so škripanje zategnjene vrvi, ki prenaša hotelsko dvigalo, brnenje tovornjaka, ki ob svitu dovaža hrano, nočni koraki hotelskega varnostnika. Če pa me sen vendarle premaga, se zbujam povozen kot mačka na bulvarju.” Njegovi prsti so se oklenili rjuhe, jo krčevito stisnili. “Najhujše pa je, da ... Še ona ... Tudi njena navzočnost me dela nestrpnega. Njena vprašanja, ki so s svojo neukročeno zvedavostjo nekoč tako sladkala urice, me zdaj navdajajo s sumničenjem. Gloda me, kaj želi izvleči iz mene. Včasih pomislim, da ima razlog, ki ga noče deliti z mano; kot bi se igrala. Ne vem, kaj mi je, saj je ona edina ...”

Delovalo je kot škripec, ki iz mračne globine vodnjaka dvigne vedro sveže vode. Brez vsakega dvoma sem vedel, kdo je ona. Mina ... Punca s knjigo Edgara Allana Poeja.

Oživali so dogodki in povezave, skriti zunaj dosega oči mojega gosta. Vsiljivi tujec z blatnimi adidaskami, ki je s tako neizmerno silo zapičil nož v mizo in tako brez sramu postopal po moji sobi, je le nebogljeno taval za obzidjem resnice. Punca je že zdavnaj prodala njegovo skrivnost izsiljevalcem, ki so v posnetkih zavohali denar. Ljubljena prevarantka ga je odvela v past, on pa je v svoji slepoti to gladko spregledal. Ni se pustil motiti. On, slepi študent, izgubljen in pozabljen in zataknjen v mrtvem rokavu pripovedi.

Val tega odkritja me je odnesel čez predhodne zadržke. "Morda boš razočaran," sem spregovoril. "Kljub nespečnosti te tvoje zaznave ne varajo. Ona te je izigrala. Prevarala." Pojasnil sem mu, zakaj se njena omara polni z oblekami iz tujih prestolnic in zakaj jo spremljajo vonjave po eksotičnih krajih, kam je odhajala med njegovimi dolgimi snemanji.

Odložil je nogi na tla. Zmajal z glavo. "Nehaj. Vsaka ženska ima torbico s svojimi drobnimi skrivnostmi, vendar to nič ne pomeni. Ne poznaš je –"

"Ne bi me presenetilo," sem rekel, ne meneč se za njegov odpor, "če se izkaže, da so ti jo podtaknili že na samem začetku."

Dvignil je nož, visoko, pred obraz. Nasmeh se je spremenil v režanje. Med ustnicami so se zalesketali s slino ovlaženi zobje.

"Nisem več naiven. Pozabljeni fant se je vmes spremenil. Ni ga več. Drgnil je tla in stene teh hodnikov, dokler ni naivnost odpadla z njega. Želim oddati te trakove in oditi naprej. Brez trikov. Jaz in Mina se ne bova pustila izigrati."

Zavrtel je nož, ga zaprl in spet odprl. "Dokončaj zgodbo!"

Pokimal sem. In še enkrat. Vzel sem papir, potrkal po njem s svinčnikom. Ukletost. Tavanje po hodnikih. Bivanje med samimi prehodnimi predmeti. Minevanje časa v spremljanju drugih: v zasledovanju tujcev po hodnikih, beleženju njihovih pogovorov, snemanju zvokov. Ta nestrpnost, ki je izviral iz nedoločenosti. Ta nezmožnost spremembe, obešena na vztrajno kroženje med nalagami, ki so jih opredelili drugi.

To čakanje, snemanje, pripravljanje na nekaj, kar ni prišlo.

Kaj ni bil to tudi odsev mojega življenja? Ja, med tem tujcem in mano je obstajala tajna zveza. Kot v tistem komadu. Skozi moja vrata ni vstopil naključno.

To čudno spoznanje je v meni razplamtelo sovraštvo. Upirali so se mi tujčeva neopredeljenost, njegov videz najstnika, izgubljenega v svetu starcev, njegovo naivno občudovanje Mine, ob kateri je izgubil presojo

resnične nevarnosti. V svoji slepoti je prav užival, ko je drvel po tirnicah pogube. Bil je kriv, da sem se znašel v tej prazni in brezosebni puščavi.

“Zakaj ne pišeš?” je vprašal. “Kaj počneš?”

Nameščam, sem pomislil. Nameščam pravično sodbo, ki te bo čakala na koncu tavanja. Otrl sem si obraz z rokavom in usmeril oči k njemu. Dečko, če si že izvlekel ta nož iz preteklosti, pa dajva, sem pomislil. Narediva konec paradi lahkomišelnosti. Postaviva tvoj svet, kamor sodi.

Moj bes se je zdaj preobrazil v hladno prepričanost. Moral sem se ga znebiti, pretrgati navezo z njim. Šele potem se bom lahko premaknil naprej. Ujela me je nekakšna usklajenost misli in gibanja roke. Pisalo je steklo čez list papirja.

Po stopnišču se suklja pesem *Ima neka tajna veza*, Tihi pa se s počasnimi koraki bliža najvišjemu nadstropju. Pred železnimi vrati postane. Potipa in popravi si zlato verižico, s prsti nazaj začese lase; čaka, da se lepa pesem odvrta do konca. Tisti mali, zaljubljeni, izdani Romeo s trakovi bo že dobil svoje. Sekundo prej ali pozneje. Nato dvigne zapah.

Na strehi hotela je kot na vrhu gore. Veter silovito naletava. Oblaki so spihani, zvezde sijajo. Nebo je kot velikanska preproga z vzorci.

“Hej!” zakliče Tihi.

Iz mraka prinese odgovor: “Tukaj sem.”

Sledi glasu. Njegov korak ima ritem, njegovo telo vzravnano držo. Po tej betonski strehi hodi kot plesalec po plesnem podiju. Tistega fanta zagleda osvetljenega v odlomljenem snopu svetlobe s sosednje zgradbe. Suhec, manj kot 70 kilogramov. Študiozen, a tudi nepredvidljiv. Na nogah pa adidaske univerzal.

Vse, kakor je Tihemu opisal šef. Vse drži. Nobenega prešvercanega parfumčka ni Romeova Julija prejela zastonj.

“Zdravo,” reče. “Prišel sem po trakove.”

Ozrl sem se v tujca na svoji postelji.

“Kako napreduješ?” je vprašal. “Si našel vlogo zame?”

“Sem. Na terasi boš moral le predati trakove pravemu človeku. V zamenjavo boš seveda dobil nagrado.”

“S tem bo moja naloga opravljena? Lahko potem zapustim ta hotel?”

Pomislil sem: ja, usojeno ti je zapustiti hotel – samo vprašanje je, v kakšnem agregatnem stanju. Prikimal sem.

Žarki njegovih oči so prebili patino, ki je zastirala njegov obraz ves ta čas. Oblila ga je rahla rdečica, skozi njegove oči je preniknila hvaležnost.

“Veš. Nepremičnost, vklenjenost med te sobe in hodnike, to ubija. Zapuščala me je vera v to, da se bom sploh še kam premaknil.”

Ta zaupljivost, vidiš, sem pomislil. Le še en dokaz tvoje mlahavosti. Kako bi te sploh lahko drugače uporabil v zgodbi?

Tihi zrine desnico skozi razporek plašča, jo vtakne v žep. Med prsti začuti kovino in narebren ročaj. Medtem pa spremlja obraz študenta. Glej ga, Romea. Kar stoji in se smehlja. Kaj pa misli? Da nastopa v komediji? Da ga ne bom odpihnil? Da sem branjevka na tržnici? Da bom spravil to robo in tiho odšel? Te zvezde na nebu ... kako čudno žarijo. Za čigavo srečo?

“Kaj imaš tam?” fant končno zgane tresoče ustnice.

“Nagrado.”

Preden bi študentek začel ploskati od navdušenja, Tihi izvleče pištolo – okretno, rjavo zastavo M57 – in mu pomoli cev pred nos. “Čisto tiho. Brez neumnosti. Greva.”

Fant se vzvratno premika k robu. S spuščeni rokami kot bokсар proti vrvm. Pride do konca. Le še nizka ograjica ga deli od prepadne stene.

Tihi pomaha s pištolo. “No, splezaj. Opravi.”

Fant zamrzne. Ne more naprej.

Tihi zgrabi njegov plašč, mu dvigne nogo. Tako. Saj ni težko. “Skoči,” reče. “Sekunda, dve in zalil te bo adrenalin. Vse se bo uredilo. Nobene bolečine več. Nobenega strahu. Nobenega snemanja, čakanja ali izgubljenega časa več. Nikogar ne boš mogel izdati in ti ne boš mogel več biti izdan. Skoči.”

Fant ječi, se trese, a upora ni več. Volja je zdaj usklajena z besedami Tihega, ki mu prigovarja: “Tako, daj.” Pomigne s pištolo. “No, odrini se. Spusti se. Daj.”

Tedaj pa predirno zacvili. Ni sunek vetra, marveč so jeklena vrata. Nekdo jih je odprl. Nekdo je tam. Tihi potegne malega z ograje, ga stisne k steni. Počepne zraven njega.

“Marko!” se sliši glas. “Marko! Si tu? Vem, da si. Kje si?”

Tihi ve, kdo je. Videl jo je že pri šefu. Mina. Ženskica, ki je svojega zaupljivega fantička prodala za nekaj lagodja. Premamil jo je svilnat vonj parfumov, ki je pričal o obstoju odprtih, zračnih, s soncem oblitih ulic. Kdo bi jo obsojal, ko pa je imela na drugi strani trohnenje v mračnem hotelu? Toda kaj počne tu zgoraj? Kriči. Kliče njegovo ime. Išče ga. Vse to v oblekicah, ki so prišle kot nagrada za izdajo.

Mojbog, pomisli Tihi, in zasadi pištolo v študenta. Da ne bi slučajno pomislil na premik. Še najmanj kakšne od glasilk v grlu.

Nekaj klicev se spet odlomi v noč. Veter brez usmiljenja poseka ostanke in jih razmeče čez stene. Sledi zagrnjena zavesa tišine, v katero je vtakano le oddaljeno brnenje s cest v globini. Končno, pomisli Tihi. Lažniva soproigica se je pobrala. Najbrž je zanjo premrzlo. Ker res brije tukaj gor.

Opre se na steno, vstane, z očmi seže proti izhodu. In okamni. Pred njim se riše njeno obličje. Ona skoraj neslišno spregovori: "Vem, da je tu."

Tihi postaja besen. Ker ne more razumeti. Ne more združiti njenih dejanj. Izdaja, parfumi, nagrada ... zdaj pa iskanje po strehi. Čuti, da se mu nekje med ušesi nabira pritisk. Njegov prst polzi. Suče pištolo. Ta prestrašeni tip. Ta zmešanka. Treseta se. Oba.

"Izgini. Spizdi. Poberi se, drugače vaju oba razstrelim na koščke."

"Če moraš," je rekla. "Potem je že najboljše tako. Oba naenkrat. Skupaj. Nikamor več ne grem brez njega."

Tihi iztegne roko, umiri pištolo in nameri cev naravnost vanjo. Razdalja izgine, ona pa reče: "S tem strelom boš ubil sebe. Svojo preteklost."

O čem govori? Kakšna sila jo vodi? Kaj pomeni to govoričenje o njem, o njegovi preteklosti?

"Zadnjič rečem. Zadnjič!"

Veter trga, lomi, cefra besede.

Dvignil sem pogled z lista in opazil, da je tujec izvlekel kaseto iz vrečke. Vstavil jo je v nekakšen prenosni magnetofon. Z drhtečimi rokami je vrtil tri velike gumbе za uravnavanje zvoka, se bežno nasmehnil in pojasnil: "Na baterije je, ampak ne boš razočaran nad posnetki. Pri snemanju nisem delal nobenih kompromisov. S to tehniko bolj kakovostno ne gre."

Mina se vendarle ustavi. Toda isti hip se prepogne kot pahljača, se spusti v mrak za zidom. Kaj počne? Brklja, nekaj škrta. Skriva orožje? Kaj si domišlja? Tihi vidi le lise na njenem obrazu, premalo, da bi uganil njene namere. "Dvigni se!" zakriči. "Umakni se od zidu! Ven na luč."

Tedaj se odlomi drobec zvoka. Kot bi se v mrazu stresla prenapeta jeklena palica.

"Poslušaj dobro," reče ona in se dvigne.

Tihi zasliši čudne zvoke. Usipajo se s trakov, pletejo se kot preparane meglice. Kot pajčevina v zraku. Sliši drobce, odlomke, glasove. Vzdihovanje, jamranje, tleskanje. Ničesar ne razloči, a kot bi vse nekaj pomenilo.

Trkanje in hreščanje in žvenketanje kozarcev, pospremljeno z mrmravimi zdravicami. Strašno je to poslušati. Tkivo zvokov se veže okoli njega, kot neskončen trak. Leze pod kožo. Te besede dušijo in zvijajo misli. Pritis-kajo in vrtajo vanje kot svedri v zobno sklenino.

Mini pa ta neznosnost še ni dovolj. V vetru razkuštrani lasje so kot razvnete ognjene plamenice, ona pa – kot bitje iz drugega sveta – iztegne roko proti Tihemu in z blagim premikom ustnic izriše nasmešek.

“Slišiš?” reče. “Kar dobro prisluhni. To pripada tebi. Ker je tvoja preteklost.”

Kazalec leži na usločenem sprožilcu. Mala čarovnica, dovolj. Počil te bom. Metek, kaliber 7,62 mm, bo prebil tvoj krvni obtok. Umakni se, spizdi od tu. Slišiš? Rojenje pa ne poneha, gmota besed se še kar zliva. Nekaj zlogov se odrtega, pade predme kot dragi kamni na oguljeno mizo zastavljalnica. Razpoznam jih. Okoli njih zakrožijo še druge besede. Spletajo se v dolgo nit, ki se na votku odvíja skozi hotel, sobe, preteklost. Govorijo o čakanju, željah, prevarah. O čakanju; v ljubijih, sobanah, v posteljah. Na to nit so se kot perlice zlagali posnetki, ki jih je brezsiljno zbiral Marko. *Obrnem cev. Najprej ubijem njega. Spet obrnem cev. Tebe, pokvarjena izdajalka, priklenem zraven.* Oh, ta nit se zavezuje okoli mene. Spreminja me v mumijo. Te sobe so res moja preteklost. Vsi šepeti, vzdih, klici. Ledeni odlomki mojega življenja. Te besede tečejo kot nevidno lepilo, kot tok, ki brez težav prehaja skozi stene in staplja klice, ki izzve-nevajo v prazno; misli osamljenega popotnika; neplačani računi mojih čutil; spregledani nasmeški v nočnem baru; besede, slišane, a preslišane; sveža jutra, pokopana v mojih zatesnjenih očeh. Nevidne pletilje tkejo nit vse hitreje, vse močnejše. Dušijo me.

Kdo se igra z mano? Kdo misli, da me lahko tako ustavi? Kakšen jezik je to, čarovnica? Stisnil bom, Mina. Udarna sila bo skozi bluzo, skozi dišečo kožo in utripajoče meso naredila luknjo, prekinila ožilje. Pretrgal bom te besede, prebil te bom. Na koncu sem, nočem več slišati ničesar. Slišiš? Konec. *Ima neka tajna veza. Za sve ljude zakon strog ...* Sovražim to pesem. Nočem je slišati nikoli več. Nobene tajne zveze ni. Samo tisto, kar je moje. Pa pištola, da me brani pred vsiljivci. Tistimi, ki ne priznajo meje – vstopajo v mojo sobo, snemajo moje pogovore, brodijo po moji temi.

Fant se iztrga, skoči pred cev. “Ustrelj mene,” zavpije. Razpre plašč. “Ustrelj!”

Zganem prst na sprožilcu. Niti moje preteklosti pa se še kar ovijajo okoli mene. Lepijo me v kokon, delajo nepremičnega, jemljejo zrak. Gostijo se, krepijo, me utaplajo v svojem ledenem tkivu. Komaj se še držim na površju. Le občasno vdihnem, a zraka zmanjkuje. Hlastnem, pa se še ta

poskus izgubi v neslišnem vdihljaju. *Le strel lahko to ustavi. Le strel.* Ne preostane nič drugega kot razparati, razbiti, razstreliti, raz- ...

POK!

Svetlobni blisk razsvetli vse. Podre me val, vrže nazaj.

Tihi čuti dotik nečesa toplega. Kakor sončni žarek je. Nekaj, kar odtaja led. Spusti pištolo.

To naredi prvič, odkar je plačan, da odmeri zadnji dih tarčam po šefovem izboru. Morda ga je prevzel neomajni pogum te punce. Ali pa fantova brez-pogojna in naivna zvestoba. V njunem zrcalu je prepoznal košček nečesa, kar je nekoč, že davno, imel tudi sam, dokler ni globoko zamrznilo.

Tihi reče: "Hitro. Brez omahovanja morata zapustiti hotel. Za mano."

Zgrabi kasetofon, spravi vrečko v notranji žep, ju pospremi do zasilnega stopnišča. Preden se spustita navzdol, ju ustavi.

"Še nekaj imam za vaju," reče Tihi.

Potipa se po notranjem žepu. Izvleče pištolo. Rahlo je ogreta, a ne vroča – le topla kot njegovo telo. "Vzemita."

"Tega ne potrebujeva."

"Potrebujeta," reče s prepričanostjo, ki se ji ne da ugovarjati. "Rojena sta za beg. Gresta tja, kjer bosta potrebovala oboje. Istočasno. Ljubezen in pištolo. Takšen svet vaju čaka in ničesar ne moremo spremeniti. To je vse, kar imata."

Sprejmeta njegovo darilo in se spustita po stopnicah. Pogoltne ju hotelsko drobovje.

Z rokopisom pod pazduho je tujec izginil v dvigalo. Vrata so se zatisnila s tihim tleskom, nato pa je signalna lučka odskakljala proti najvišjemu nadstropju. Le da tja ni nikoli prispela. Med dvanajstim in trinajstim nadstropjem je ugasnila, kot da je dvigalo vmes izpuhtelo. Zbogom, sem pomislil. Zbogom, tujec, znanec, zaupnik.

Stal sem tam pred dvigalom, še ves oblepljen z odmevi nenavadnega srečanja, ko sem zaslišal glas z nasprotne strani hodnika. Ogovoril me je diler z debelo zlato verižico. "Vse v redu, sosed?"

Zdrznil sem se. Moje oči so se prilepile na izboklino v prsnem delu njegovega suknjiča. Ostal sem brez besed.

Zastoj ga je spodbodel, da je stopil k meni. Razkoračil se je in se s preiskujočim pogledom sprehodil po mojem obrazu. "Od kod se pozna-va?" je vprašal.

Odkimal sem. Ne, Tihi, ne pozna se. Nikoli se nisva videla. "Ne spomnim se," sem odgovoril. "Ste morda udeleženec konference?"

"Eh," je odmahnil z roko.

Umaknil sem se v sobo številka 419, se ugreznil v posteljo in se ozrl naokoli. Soba ni bila lepa, ne topla; a tudi prazna ni bila več. Zdelo se je, da se je vseh predmetov dotaknila barva zgodbe, ki je v tem prostoru našla svojo izpolnitev.

Vzel sem telefon, odtipkal sporočilo: *Zakon je tajna zveza. Rad te imam.* Tokrat sem ga odposlal.

Kmalu je pisk napovedal odgovor: ??? V nekaj sekundah je sledilo še eno sporočilo: *Saj tega nisi napisal ti? Le nekdo si je sposodil tvoj telefon, kajne. Resno. Si to ti?*

Če sem to jaz? Na tleh so ležali blatni odtisi, sredi mize je zijala luknja, bela plastična vrečka je visela na obešalniku. Jaz, seveda. Človek pač lahko ima koga rad. Vsaj včasih. Je to res tako čudno?